

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo **36**, vydáno pro vnitřní potřebu - 5.června 2003, nákladem 50 výtisků

JEDEME NA TÁBOR

Puták

ODJEZD NA PUŤÁK - pro všechny ty, kteří vyrazí na tábor na celých 23 dní - v sobotu 28. června 2003 v 7:30 autama od klubovny - budeme přibírat po cestě do Ratiboře.

KAM JEDEME? Čeká nás asi 4 hodinová cesta cca 200 km cesta do Rychlebských hor - to je na mapě republiky takový ten nejsevernější výběžek nad Jeseníkama. Naše letošní velké putování zahájíme z osady Bílá Voda (asi 200 m od státních hranic Polska). Pokud si budeš chtít pořídit vlastní turistickou mapu, sháněj měřítko 1:50000, „Rychlebské hory a Lázně Jeseník“ číslo 54 z edice Klubu českých turistů. Naše trasa se dá také nalézt na nové cyklistické mapě Klubu českých turistů č.12, ale ta je pouze v měřítku 1:100000. Obě mapy se dají koupit za 79 nebo 89 Kč v každém knihkupectví, kde mapy vedou.

Z Bílé Vody budeme putovat na jih, z toho něco přes 40 km půjdeme kousek vedle nebo přímo po polské státní hranici. Takže ti co mají občanky, nezapomeňte je doma. Těch prvních 40 km budeme putovat krajinou takřka bez toho, že bychom minuli nějakou vesnici (tedy - přetneme 1x civilizovanou cestu).

Není přesně naplánováno kde který den dojdeme ani to, kde budeme muset dojít. Předpokládáme, že po svých našlapeme během 4-6 dnů asi 100 km. Možná se projdeme i po Je-

seníkách (ovšem jinudy než loni). Na tábořiště bychom měli doputovat asi ve čtvrtek.

CO NA PUŤÁK S SEBOU? Protože všechno co budeme potřebovat k životu na těch 4-6 dnů si potáhneme na svých vlastních zádech, vezmi sebou jen to co skutečně budeš potřebovat. Pamatuj, že mimo svých osobních věcí poneseš ještě kousek společných. Z těch společných si budeme muset rozdělit:

velkou plachtu na spaní + provazy na vypnutí

sekerku

kotlík s víčkem, obal na kotlík, úterku a drátěnku na mytí

lékárničku

jídlo - toho bude nejvíc - počítej tak se 2-3 kg, které poneseš

Pokud se týká osobních věcí, znovu opakuji, ber jen to co opravdu budeš potřebovat. Napíšu zde to, co si sebou obvykle беру já sám - včetně toho, co si ponesu na sobě a tudíž nebudu mít zabaleno v báglu:

Celtu

Spacák

Karimátku

Pláštěnku

KPZ, nůž, kapesník, tužku, deník

Spining

Svetr

Mantl (podepsaný zevnitř na kapse)

Kraťasy

Dlouhé zelené kalhoty

Oddílové tričko

2 ponožky

2 spodní prádlo

Mýdlo, ručník, kartáček na zuby

Pevné boty a trekingové sandály

Moirové triko s dlouhým rukávem

Mapu

2,5 litrovou PET láhev na vodu

Ešus s obalem a lžičku

Čelovku - baterku

Mobil (moje číslo je 737 249 211)

Peněženku, průkazku VZP + osobní doklady

Foťák

Skautský kroj a další věci na stálý tábor si poskládej ještě před odjezdem na puťák do krabice od banánů, dobře zavaž ať se krabice nerozsype, viditelně a čitelně podepiš a spolu s jízdním kolem dovez do klubovny v Kateřinicích. Tam bude vše v pátek před odjezdem na tábor naloženo a odvezeno na tábořiště. Pro ty, kteří vyráží na velké putování, platí, že vše mohou nechat v klubovně před ukončovacím ohněm v pátek 27.června.

Tábor

ODJEZD NA TÁBOR - pro všechny ty, kteří vyráží na tábor na 16 dnů - v sobotu 5.července 2003 v 8:49 z Jablůvky. Od 8:15 pojedje z Kateřin do Jablůvky velké auto, které bude cestou přibírat ty, kteří budou stát u hlavní cesty. Auto se pak vrátí do Kateřin a poveze na tábor kola a ostatní materiál.

KAM JEDEME? Pojedeme jako vždy autobusem a vlakem do Budišova nad Budišovkou. Odsud částečně pěšky a částečně autem až na tábořiště k Odře do VVP Libavá.

CO NA TÁBOR S SEBOU? Platí stré oddílové pravidlo - všechno co si nabalíš, musíš sám(a) najednou odnést. Protože cestou na tábor budeme několikrát přestupovat, ideální je jedno jediné zavazadlo - dobře nabalený batoh. Kytaristi mají výjimku a nemusí tento hudební nástroj balit do báglu. Víc zavazadel znamená téměř jistotu, že něco zapomeneš ve vlaku. Na tábor si já osobně беру mimo věcí, které sebou táhnu na puťák ještě:

- Skautský kroj, šátek a turbánek
- Další pracovní tričko
- Ještě jednu sadu spodního prádla a ponožek
- Plavky
- Malou petrolejovou lampičku do stanu
- Kytaru
- Něco na čtení, kdyby vyšel čas
- Tenisky
- Kolo a cyklistickou helmu

V ČEM NA TÁBOR CESTUJEME? Tak jako každý rok i letos pojedeme ve skautském kroji. Jednak proto, že jsme skautským oddílem a kroj je jakousi naší „uniformou“ a též z praktic-

kého hlediska - v davu na nádraží se velmi lehko podle kroje poznáme a hrozí mnohem menší riziko, že se někdo, kdo má na sobě kroj, ztratí.

PŘÍJEZD Z TÁBORA - z tábořiště budeme odcházet dopoledne v neděli 20.července a plánovaný příjezd do Jablůvky je kolem 14:35. Odtud bude fungovat kyvadlová doprava osobními auty do Ratiboře, Hošťálkové i Kateřin.

Pro rodiče

NÁVŠTĚVNÍ DEN NA TÁBOŘE - letos stanoven na 1 den - sobotu 12.července 2003 od 9:00.

JAK SE NA TÁBOŘIŠTĚ DOSTANETE - ti, kteří si prožilo v minulých letech bloudění pro vojenském výcvikovém prostoru radu sice už nepotřebují, ale ostatní bychom chtěli bloudění ušetřit. Cesta, kterou na tábořiště jezdíme my:

- Valašské Meziříčí
- Hranice
- Potštát
- Vítkov
- Budišov nad Budišovkou
- Podlesí

z Podlesí jihovýchodním (pozor nesmíte pokračovat dál na jihozápad!) směrem. Cesta se po půlkilometru změní na poměrně mizernou polňačku, ale při troše opatrnosti se dá dojet až kousek k tábořišti - od vjezdu do VVP (závora by měla být odemčená) dorazíte po 1,5 km až k Odře

parkuje se u dřevěného mostu - za most nejezděte - tam je pro nás zapovězené území!

200 m proti proudu Odry leží náš tábor. Pokud máte k dispozici turistickou mapu č.56 „Nízký Jeseník“, naleznete naše tábořiště zhruba v sektoru C-6 pod kótou 505,7.

Na tyto čísla je možno po celou dobu trvání Puťáku i stálého tábora posílat SMS či telefonovat

Radek ... 606 541 599
Kikina ... 728 821 592
Dazul ... 723 249 211

(pozor - je tam mizerný příjem, SMS je větší jistota).

ODDÍLOVÁ RADA

Na velkém sběru železa jsme naložili 7 traktorových vleček šrotu. To je o 1 vlečku míň než loni. To by nás zajímalo, kde se ten šrot bere. Hlavně, že jsme si za tento den jako oddíl vydělali 19.000,-Kč.

Z 36 vysazených smrčků už asi polovina uschla - vypadá to, že byly nešetrně „přesazeny“.

Všichni, kteří se 8.května 2003 aktivně účastnili Sběru železa + brigády na Dynčáku (tudíž se nemohli sběru železa účastnit) a budou si předplácet některý ze skautských časopisů, budou mít předplatné o 50,-Kč levnější. Nárok na vyčerpání tohoto předplatného je do konce letošního tábora.

Do konce letošního tábora se bude vybírat - pokladník Irča - předplatné na skautské časopisy. Světýlko (pro světlušky a vlčata) 190,-Kč, Skaut-Junák (pro skauty a skautky) 220,-Kč, Roverský kmen (pro rovery) 225,-Kč, Skauting (pro činovníky) 250,-Kč.

V bodování oddílů střediska jsme skončili na druhém místě - poměrně daleko za Trojkou. Ta má 422 bodů, my 395. Toto je oficiální stav k 1.červnu 2003. Od umístění v mezioddílovém bodování se odvíjí výše dotace na tábor i možnost půjčení si střediskového vybavení na tábor.

Všichni jsme zaregistrovali překvapivé oznámení Kači o odchodu z našeho

Hledá se nový šéfredaktor ŠESTÁKU! Co takováto práce obnáší? Vymáhání a sběr příspěvků od členů oddílu, grafická úprava a sazba na počítači. Náročná je důslednost a dodržování termínů vydání - tak aby byl časopis aktuální. Více informací podá Dazul.

oddílu a jejím přestupu do vsetínské dívčí Dvojky. I RS Wakpalan tak přišel o služebně nejmladšího člena. Možná bychom si zasloužili bližší vysvětlení tohoto ojedinělého činu přímo od pramene. Snad časem a ne zprostředkovaně. I tak přejeme Kači v dalším skautování vše dobré.

V Junáku-Skautu č.9 byl přetištěn úryvek z dopisu Kecky. V čísle 10 bychom teoreticky měli mít otištěno povídání o ObRoku.

I z letošního tábora se budeme vydat ŠESTÁKA speciál - kroniku, kterou mohou mít doma všichni účastníci.

I když jsme letor registrovali nejméně členů v historii, vypadá to, že na táboře nás bude rekordní počet - přes 40! Vypadá to, že budeme muset dodělat 1-2 podsady a půjčit si 2-4 celty.

Na vydání ŠESTÁKU č.36 se podíleli:
Dazul, Kikina, Chytrý, Radek, Zub, Bára, Piškot, Lenka Schropferová, Kecka, Judy, Fido, Z.Burian, internet, LACHIM spol.s r.o.

Celoroční oddílová hra

Existuje spousta stálých i mimořádných příležitostí jak přijít k oddílovým dolarům. Mnozí už pochopili i to, že o „vydělané“ dolary si sami musí přihlásit u Zuba - ten kdo si o ně z nejrozličnějších důvodů zapomene říct, má hlot smůlu. A že nějaké dolárky bude družina potřebovat, jste si asi už všimli - lístek na vlak z Philadelphie družinu stojí 40 dolarů. A to jsme teprve u první části cesty. Po vlaku naši hrdinové cestovali autem, pěšky i na saních. Až se vlakem dostanete do Peace River, bude zapotřebí nakoupit auto a zásoby na několikaměsíční pobyt v divočině....

LISTINA MIMOŘÁDNÝCH VÝDĚLEČNÝCH PŘÍLEŽI- TOSTÍ NA ČERVEN 2003

1. Účast na předtáborovce ... 4 dolary
2. Za předložení vlastního deníku či cancáku (aktuálního) ... 4 dolary
3. Kdo nejnověji přeložil většinu knih E.T. Setona do češtiny? ... 1 dolar
4. Jak se jmenuje jediný skautský film, který byl natáčen po 2.sv. válce na Sečské přehradě? ... 1 dolar
5. Jak se jmenuje kniha, jejíž děj se odehrává na ostrově Sečské přehrady? ... 1 dolar
6. Ve kterém měsíci se narodil Jaroslav Foglar? ... 1 dolar

Skautský zákon a ty

8. Skaut je veselé mysli

ŘETĚZEC K PÍŠŤALCE

1. Dokážeš uplatňovat v denním životě heslo „Vždy s úsměvem“

2. Umíš snášet fyzickou i duševní bolest bez nářků?

3. Víš jak u sebe vybudovat pohodovou náladu?

4. Obtěžuješ každého bolestným nářkem, nutíš druhé, aby se s tebou dělili o tvé starosti?

5. Máš pro každého v zásobě dobré slovo, veselé zvolání a trošku vtipu?

6. Umíš se při dotazu, poděkování, prosbě či žádosti usmát?

7. Čteš humornou literaturu?

8. Dokážeš se zasmát sám(a) sobě?

Podle anglického originálu skaut si píská, dokonce i tehdy, když má nějaké potíže. Radost, veselost je takovým osvědčením, že dobrou věc děláme skutečně ve skautském duchu. Bez ní naše jednání není špatné, ale nedá se o něm říct, že je skautské.

Tak třeba, nastoupí do autobusu nějaký starší člověk. Obhlédnu situaci a ke své nelibosti zjistím, že kromě mě sedí jen samí staří lidé. Ještě jednou si přeměřím tu starou babičku, která právě nastoupila se zvláštním zřetelem na její nohy, jestli by ji přece jen neunesly těch pár zastávek.

Možná unesly, ale pohledy okolostojících i okolosedících mě už téměř propalují. Není zbylí, s kyselým výrazem vstávám. Jsem-li zvlášť v ráži udělám ještě krátkou přednášku na téma, kdy mají důchodci jezdit autobusem a kdy mají sedět doma, jak by měl dopravní podnik zvyšovat počet míst k sezení a omezovat místa vyhrazená postiženým spoluobčanům.

Skaut má tu výhodu, že by ho setkání s překážkou nemělo zbavit radosti. Naopak, právě v tuto chvíli se v něm možná rozeznívá ta skautská struna. Má radost, když může dokázat, že si s překážkou poradí.

Zpíváme

Dneska jsem si připravil písničky, které hraje skupina ČECHOMOR. Čechomor je nyní volným sdružením muzikantů kolem multiinstrumentalistů, zpěváků a rodáků ze Svitav Franty Černého a Karla Holase, kteří se zabývají interpretací české a moravské lidové hudby. Pojetím však překračují meze tradičních folklórních souborů. V originálních úpravách lidových písní se inspirovali i folklórem jiných oblastí. Lidové písničky interpretují ve svém mimoregionálním pojetí, jež sice víc tíhne ke Slovácku, ale zároveň je nejživotnější větví českého folkrocku, takovou mateníkovou; rytmus toho lidového tance byl pro "Českomoravskou" v jejích začátcích nejvýraznější. Mezi národními písněmi, svěbytnými úpravami a vlastními melodiemi, mezi tanečním rejdním a chrámovostí sborového zpěvu, mezi putykou a zámekem, mezi Moravou a Čechami, daleko od kopírování keltského rocku a blízko jeho ideálu pestrého a třpytného zvuku.

VOJÁK

KDYŽ SEM NEZAHYNUL
KDYŽ TA VOJNA BYLA
TAKÉ NEZAHYNU
KDYŽ UŽ POMINULA

KDYŽ SEM NEZAHYNUL
VE FRANCOUZSKÝCH LUKÁCH
TAKÉ NEZAHYNU
SVÉ PANENCE V RUKÁCH

AŽ JÁ PÚJDU, POVANDRUJU

AŽ JÁ PÚJDU POVANDRUJU
EJ BUDE BÍLÁ HMLÍČKA
BUDE ZA MNÚ PLAKAT DIEVČA
PĚKNÉ JAK RÚŽIČKA

AŽ JÁ PÚJDU POVANDRUJU
EJ BUDE BÍLÝ MRÁZEK
BUDE ZA MNÚ PLAKAT DIEVČA
PĚKNÉ JAK OBRÁZEK

HRUŠKA

STOJÍ HRUŠKA V ŠÍRÉM POLI
VRŠEK SE JÍ ZELENÁ
POD NÍ SE PASE KŮŇ VRANÝ
PASE HO MÁ MILÁ

PROČ MÁ MILÁ DNES PASETE

Z VEČERA DO RÁNA
KAM MŮJ MILÝ POJEDETE
JÁ POJEDU S VÁMA

GORALE

ZA LASAMI ZA GORAMI ZA DOLINAMI
POBILI SIE DWAJ GORALE CIUPAGAMI

EJ GORALE NIE BIJTA SIE
MA GORALKA DWA WARKOCZE
PODZIELITA SIE

ZA LASAMI ZA GORAMI ZA DOLINAMI
POBILI SIE DWAJ GORALE CIUPAGAMI

EJ GORALE NIE BIJTA SIE
MA GORALKA DWOJE OCZU
PODZIELITA SIE

ZA LASAMI ZA GORAMI ZA DOLINAMI
POBILI SIE DWAJ GORALE CIUPAGAMI

EJ GORALE NIE BIJTA SIE
MA GORALKA WIELKE SERCE
PODZIELITA SIE

ZA LASAMI ZA GORAMI ZA DOLINAMI
POBILI SIE DWAJ GORALE CIUPAGAMI

EJ GORALE NIE BIJTA SIE
MA GORALKA Z PRZODU Z TYLU
PODZIELITA SIE

HÁDKA

(Dazul) Čas od času se to stane i mezi velmi dobrými kamarády a prostě se na něčem neshodnete, máte na věc jiný názor a pohádáte se. Asi to známe každý - ten den pak jdeme spát s takovým divným pocitem a přemýšlíme i nad takovými otázkami jako „proč se vlastně kamarádíme“ atd. Přiznám se, že byly doby, kdy jsem byl z takovýchto konfliktů (a že jich nebylo málo) velmi zdrcený a depka mne neopouštěla ani na chvíli. Když se mi i dnes podaří něco takového (ale to už bývá velmi, velmi vzácná věc) mám také depku (rozuměj depresivní náladu), takže následující zkušenost berte s potřebnou rezervou a tím, že není univerzální.

Zjistil jsem, že takový „konflikt“ má několik fází - nejkřivější je první z nich - takzvaná „**naštřavací**“. To když uslyším něco co mně naštve a strašně to prožívám, cítím se uražen, a v afektu pronáším slova, která mne pak mrzí. Druhá fáze je „**přemýšleci**“ - přichází v době, kdy vrchol „naštřavací“ fáze je překonán a místo emocí začíná pracovat rozum. Prostě místo unáhleného jednání se na chvíli zastavím a začnu přemýšlet zda na tom, co mi bylo řečeno není přece jenom něco pravdy, co vedlo dotyčného k tomu, aby mi takovouto věc vůbec řekl (jestliže mně zná, ví, že mně to naštve - chtěl mně tím tedy jenom naštvat a nebo opravdu něco říct,...). Ve velmi mnoha případech jsem musel uznat, že dotyčný má minimálně v něčem pravdu, nebo že mne nikdy nenašlapalo se na tu věc podívat z jeho pohledu, Když už jsem se pohádal, tak ať z toho alespoň pro sebe vytáhnou nějakou zkušenost—poučení. Jinak to vše bylo naprosto zbytečné. Třetí fáze je nejméně příjemná - „**usmiřovací**“. Nepříjemná pro mne, když cítím jako svoji povinnost jít za dotyčným a omluvit se mu, že jsem se mýlil a že on měl pravdu, a nebo taky nepříjemná pro toho dotyčného, když musí přijít za mnou a udělat totéž. Každopádně až tato třetí fáze mi napoví, zda jsem já dotyčnému nebo on mně skutečným přítelem a kamarádem. Zjistil jsem, že u mých dobrých přátel je „usmiřovací“ koncovka věcí, která dokáže temný mrak konfliktu zahnat a utvrdit naše přátelství.

Mám ze sebe velkou radost, když se mi daří „naštřavací“ fázi přeskočit nebo alespoň potlačit tak, aby na mně nebyla poznat. To pak logicky odpadá i „usmiřovací“ fáze.

To je moje malé vítězství nad sebou samým.

ODEZVA NA ČLÁNEK Z MINULÉHO ČÍSLA

(Zub) Je čtvrtek 1. května a já čtu Šestáka, zrovna Dazulův článek „I cesta může být cíl...“

...Teď je asi čtvrť na jedenáct a já musím rozsvítit již zhaslou lampičku a napsat odezvu na poslední odstavec jeho článku. Prostě, nedá mi to. Jelikož je to odezva Dazulovi, tak to budu psát, jako bych mluvil s ním. Čtenáři prominou.

Asi jsi víc informovaný, ale že by se expedice úplně zrušila, to opravdu nevím. Ano, je to věc která mně netrápí dlouho, jen od Planiny, ale když mě přepadne, tak je velmi silná. Vždycky, když si to začnu sumírovat v hlavě, mám takový divný, hodně divný svíravý a nezvykle až nechápavý pocit, proč se toto děje a kdo to způsobuje. Problém je, že to neumím ze sebe dostat, až už slovně nebo písemně. Tys mi dal impuls, musí to ven. Jinak neusnu.

Tak od začátku. Většina členů, kteří se sešli odsouhlasili, že se pojedou na Českou Kanadu. Nikdo z nás tam nebyl, tak proč ne. Pak, nevím za jak dlouho, přišla Anita s tím, že když se pojedou za hranice, tak to zařídí. No, pak se to nijak nerozpítvávalo, protože jsem myslel, že se jede na Kanadu a všechno je v pohodě. Bohužel, a to mě na té věci štvě nejvíc, ač jsme byli domluvení, přišel někdo a začal dělat problémy. Argument, proč nejít tam, kde bylo domluveno byl, že je to tak na 3 dny, a že to můžeme jet tak na prodloužený víkend. Nejsem si jistý, že na nějaký prodloužený víkend máme v roce čas.

Blbost na N-tou, když budu chtít, tak se po té České Kanadě dokážu poflakovat celý týden a budu úplně v pohodě. Já si spíš myslím, že hlavní důvod je úplně jinde. Holt Česká Kanada je „jenom“ česká a to při vyprávění v okruhu známých i neznámých není prostě IN. Máš určitě pravdu v tom, že když je možnost jet ven, že se má jet ven, ale pokud ti 2/3 lidí řekne, že ven je nepustí rodiče nebo na to nemají peníze, myslím, že nemá cenu lámat to přes koleno. Já si myslím, že přece vůbec nejde o to jet co nejdál. A jestliš četl Nejkrásnější sbírku od tvého již zmiňovaného autora, víš o čem mluvím.

Možná máme hodně rozdílné názory, ale mě prostě štvě, že někdo přijde a rozvrtá to ostatním, již domluveným lidem.

Jo, a pár věcí na závěr. Vždycky, když nad tím přemýšlím, tak mě pokaždé aspoň jednou napadne, že odevzdám znak a budu mít o starost míň. Ale to by asi nebylo řešení. I když jsem to rádcování Wakpalanu bral, myslel jsem, že budu pracovat s „dospělými“ lidma, někdy mi to ani nepřipadá.

A ještě 1 věc. Já sám bych na tuto expedici nejel, ale to je povídání na další hodinu. Prostě někdo by to pochopil hned, někdo asi nikdy. Možná jsem byl moc upřímný a někoho se tento článek dotkne a někdo na mě bude dokonce nas...ý. Ale to už je jeho problém. Možná jsem úplně vedle, ale možná jsem trefil do černého. Je to můj názor a chtěl jsem ho na popud Dazula sdělit. Tak to vidím já, a nejsem sám a možná je tu někdo, kdo to nevidí, nebo vidět nechce. Prostě Dazule a všichni ostatní, přeberte si to, jak chcete.

(Dazul) To že se mi podařilo vyprovokovat Zuba k napsání reakce na můj článkuček v minulém ŠESTÁKU mne (přiznám se) těší. Po přečtení informace, že se RS Expedice koná se pochopitelně musím omluvit za své mylné tvrzení na úplném konci článku. Jsem upřímně rád, že je RS Expedice v plánu a přeji všem jejím účastníkům sluníčko na obloze i na duši.

Z mého článku i jeho reakce mám pocit, že rozdílný názor máme především na „pokud ti 2/3 lidí řekne, že ven je nepustí rodiče nebo na to nemají peníze, myslím, že nemá cenu lámat to přes koleno“. V roce 2001 RS Wakpala uskutečnil expedici do Rumunských hor - při troše úsilí jsme ji pořídili velmi levně a i rodiče se podařilo přesvědčit. Můj článek byl taky o tom, že pokud člověk něco chce, musí pro to cosi vykonat. Je poctivé, když řekne, že ho takováto akce neláká,...(to plně chápu) ale už se mi nezdá poctivé, když se používá argument „peníze a rodiče“ v podstatě jako výmluva (a to pak občas budu provokovat). Tvrdil jsem a budu tvrdit nadále, že zdravý a podnikavý rover si dokáže rozdílné ceny v penězích mezi Českou Kanadou a Expedicí Paring během roku vydělat. Za předpokladu, že opravdu chce. Několik drobných příkladů - Spídy i Miris si vydělali na vytříděném barevném šrotu každý cca 1500,- - ano, zatímco my si po namáhavé práci vydychovali, oni ještě rozebírali a dolovali z vybraných kousků hliník. Pokud je mi známo Kikina občas zabrousí na brigádu do balíren na práci nudnou, ale velmi slušně placenou - ano, není jedno-duché takovouto brigádu sehnat a taková noční šichta není žádná sranda. Kolikrát nabízela Irča děvčatům z oddílu brigádu u úklidové firmy - bohužel nikdy nikdo nezareagoval - paní z úklidovky už Irči nevolá. Mohl bych pokračovat, ale snad to pro názorné vysvětlení stačí. Už několik let po sobě nabízím grantové programy pro cesty do zahraničí - bohužel, přízně si to, nikdo na sebe nechce vzít tu zodpovědnost, aby takovouto akci při které se dá cestovat za velmi levný peníz (pro mladé lidi do cca 25 let) zorganizoval nebo jenom být pasivně, ale seriózně a odpovědně slíbil účast. A to už jsme zpátky u toho, zda každý z nás ví co opravdu chce a zda za tím dokáže jít. Je to všechno tak trochu trénink na dospělácký život, kde je spousta věcí během na dlouhou trať.

Každý má pro své cesty a cíle jiné důvody. Věřím, že je spousta lidí pro které platí Zubův povzdech: „*Holt Česká Kanada je jenom česká a to při vyprávění v okruhu známých i neznámých není prostě IN.*“ Jsem rád, že jsem nikdy necestoval z takového popudu. Dokonce jsem z takového popudu nedělal spoustu jiných věcí (četl knížky, díval se na filmy, balil děvčata, vedl oddíl, lezl nad zem či po zem,...).

To, že se se Zubem lišíme v názoru na věci o nichž oba nyní píšeme, nepovažuji vůbec za tragédii. Ba dokonce jsem tomu rád. I tím, že spolu budeme o věcech polemizovat a snad se i trochu hádat, neupadneme při činnosti oddílu do stereotypu a těžkého útlumu.

JE JUNÁK JEN PRO ELITU ?

PRO VEDENÍ ODDÍLU - Na skautské internetové konferenci probíhá debata o výše položené otázce. Tady je kousek od Edyho Zajíce:

Profesor: > Skauting nikdy (nebo jen ve velmi řídkých případech) nebude v životě zadního dítěte tím, co na něj bude mít dominantní výchovný vliv. Tím bude vždycky na prvním místě rodina, na druhém škola (i nepřítomnost rodiny má velmi silný vliv).

Edy: To je zbytečně pesimistický náhled na možnosti skautingu (ale i jiného obdobného výchovného působení). Zrovna tuto neděli jsem byl na setkání těch, kteří v letech 1968 až 1989 prosli oddíly vyrostlými původně ze skautské smečky, kterou jsem začal v roce 1968 vest, a pak dvacet let "schovanými" v TJ Sokol Praha Krc. Těmi oddíly pochopitelně proslo několik stovek lidí, tu neděli jich zhruba sto bylo na krcské Habrovce, kde to všechno na podzim 1968 začalo. VSIČNI, kteří tam tu neděli byli, poskytli svým životem spolehlivé vyvrácení toho, co tu tvrdí Profesor. Pro každého ze zúčastněných - ostatně MNOU POCINAJE - mělo být v oddílu zcela zásadní důsledek pro utváření celého života. Jelikož tím oddílem prošla i řada lidí, kteří měli sourozence, jenž v tom oddílu nebyli, dalo se - po DESÍTKY let - srovnávat, jak se vyvíjel život toho sourozence, který oddílem prošel, a toho, který nikoliv. Rozdíly jsou většinou ohromné.

* Skrze ten oddíl (ono to bylo postupně oddílů asi devět - dnes jsou základem největšího pražského střediska Blaník) mnozí našli cestu k Bohu - byť ne všichni křesťanským (nebo speciálně katolickým) způsobem.

* Prakticky všichni vystudovali (na rozdíl od svých sourozenců) aspoň střední školu - většinou vysokou.

* V drtivě většině dnes pracují v nějaké veřejné prospěšné práci. Některí jsou spickovými odborníky (lékari, biology, ap.). I těch několik lidí, kteří jsou dnes podnikateli (napr. Risa Kaucký - Software 602), patří k těm, na které je lidské i profesionální spolehnutí (navíc i oni výrazně podporují neziskovky).

* Jejich dnešní rodiny jsou výsoce nadprůměrně dobré.

Osobně znám některé další podobné "lišné" (nejvíce asi KRUH vytvořené původně kolem Pavla Krivského, z něhož jsou známi zejména Václav Bricháček či Janka Pfeiferová).

Zkratka: I když samozřejmě ne všichni se "povedli" (napr. dnešní šéfredaktor MfDNES Pavel Safr, který patřil k těm PETI lidem, kteří za těch 20 let z oddílu sami na protest odesli), v drtivě většině měl život v oddílu pro ty lidi ZÁSADNÍ CELOŽIVOTNÍ význam.

Jsem přesvědčen, že s TOUTO AMBICÍ je třeba přistupovat ke "všem" dětem, které má vedoucí v oddílu. Nevidím jinak, jak by mělo valný smysl tady diskutovat o "jedinečnosti skautingu", "duchovních základech výchovy" atd. apod.

Profesor: > Takže zda dítě bude, či nebude "elita", závisí především na rodině a na škole. Skauting může do jisté míry suplovat selhání rodiny a školy, ale pravě jen do jisté míry. Proto, aby mohl vytvářet elitu, potřebuje určitě "vstupní podmínky" dodané rodinou a školou - prostě potřebuje pracovat s takovými dětmi, které mají ze své rodiny (školy nechávám stranou) už vytvořeny základní předpoklady pro účinnost skautské výchovné metody. U problémového dítěte s nedostatkem výchovy v rodině prostě skauting nemůže doufat, že to dvěma hodinami za týden a jednou výpravou za tři neděle nahradí - nehledě na zásadní rozdíl v povaze výchovného působení.

Edy: Tenhle názor se zda prozrazovat dvě metodologické chyby v přístupu k výchově:

a) výchova je vždy "vícedimenzionální" skutečnost, kde většinou NEPLATÍ "bud, anebo", nýbrž "to i to a ještě tamto". Konkrétně - to, jestli dítě bude jednou "elita" (a to je obecný cíl stanovený dokonce ve Strategii Junáka do roku 2005 - a jistě by měl jako strategický cíl zůstat i nadále), závisí na SOUHRE toho, jak působí oddíl, rodina, škola i ostatní prostředí. A to se může posilovat - někdy dokonce paradoxně i tehdy, když některé z těchto složek působí opozičně. Samozřejmě, zejména u dětí mladšího školního věku hraje rodina tak důležitou roli, že proti působení rodiny se v tomto věku dítěte nedaří moc udelat (na rozdíl od puberty a adolescence). Ale například oddíl může (a u nás to tak bylo často) hrát účinnou opozici proti převládající mentalitě školy.

b) Ve výchově naprosto rozhodující roli hrají VZTAHY.

"Dítě se nechá vychovávat tím, koho miluje". Pochopitelně, že vztahy také potřebují svůj čas. Přesto i ty ubohe dvě hodiny týdně, několik víkendů za rok, týden o jarních prázdninách a dva až tři týdny o hlavních mohou "uživít" tak intenzivní vztah dítěte k vedoucímu i oddílovým kamarádům, že reálný výchovný vliv oddílu bude mnohonásobně větší, než by se na první pohled zdálo.

A tak - když bych měl vyjádřit, kde dnes vidím slabinu našeho výchovného působení, pak zejména v nedostatků vedoucích, kteří jsou ochotni nabídnout svůj život temto rozhodujícím životním vztahům. Správně tuší, že nejen ty děti, ale i oni sami by se tak "uvázali na celý život". A což teprve ta odpovědnost - za druhého! To se dnes chce malokomu. Nejen ve skautském oddílu....

Ten, kdo ale k tomu má odvahu, do CTYR let (to mu garantuji :-)) zjistí, že může "svým dětem" spolutvářet život mnohem víc, než uvádí Profesor. Rozhodně minimálně tak, jako rodina nebo škola.

JAK SE PLNÍ SNY

Dokončení - dopisy Lenky S. z USA

Tak už jsem v Americe něco přes pět měsíců. Stihla jsem se s vámi podělit o zážitky v nové škole, rozdíl v americkém a českém skautingu a o své splněné sny. Amerika a její zvláštnosti se pomalu staly součástí mého každodenního života. Mám víc času na pozorování lidí a poslouchání amerického názoru a postupně si vytvářím vlastní názor na Ameriku a Američany. Tentokrát vám tedy napíšu o tom, co se mi na Americe líbí a čeho mám naopak plně zuby.

A začnu pro změnu zase školou. Když se u nás řekne literatura a myslí se tím předmět na střední škole, každý Čech si okamžitě představí nekonečný sloupec autorů, děl a letopočtů. Prostě věci, které se každý musí naučit nazpaměť a po maturitě je co nejrychleji zapomenout. S tímto přístupem se v americké literatuře neseškate. Autoři, díla a letopočty jsou tady druhoradou záležitostí. Důraz se klade na umění rozebrat text, rozent literární techniky a vytvořit si vlastní názor na dílo i autorovy schopnosti. Ze začátku jsem s tím měla neuvěřitelné problémy. Přelistačím článek ve starší angličtině, odpovím na otázky k textu, porovnám styl dvou autorů a napíšu esej o způsobu, jakým autor používá literární techniku, mi připadalo jako neresitelný problém. Postupně jsem však přišla na to, že odpovědi na otázky se většinou dají najít v textu a můj názor na autora a dílo je v pořádku, pokud ho umím dostatečně zdůvodnit. Naučila jsem se něco, co mi zůstane na celý život a nezapomenu to v okamžiku, kdy se za mnou zavrou dveře střední školy.

Na americké high school se mi líbí, že si mohu vybrat jen ty předměty, které chci, a nemusím se učit chemii, když vím, že ji v životě nebudu potřebovat. Jak se však ukázalo, není to zase tak ideální systém jak se na první pohled zdá. Tím, že každý má jen určité předměty, studenti nemají dostatečný všeobecný přehled. Od druhého pololetí jsem se přihlásila na zeměpis, protože je to můj oblíbený předmět a taky jsem se těšila, že budu mít příležitost poznat trochu víc pohled Američanů na zbytek světa. Hned na první hodinu však všechny mé naděje pohasly, když se někteří ze spolužáků podívovali, že existuje něco jako příliv a odliv. Asi jsem se zatvářila trochu vydeseněji než se slušelo a paní profesorka to komentovala úsměvem a slovy: "Vítej v Americe!". Většina spolužáků se na ni nechápavě podívala, já jsem věděla, že rozumí, jak se evropský student na americké střední škole občas cítí.

Zajímavá věc na Američanech je jejich vlastenectví, které projevují daleko více než jiné národy. Obzvláště po útocích na WTC v New Yorku se všude objevilo více vlajek, více lidí vstoupilo do armády a na školách se obnovil slib věrnosti (The Pledge of Allegiance). A tak se každé pondělí ráno v rozhlasu ozve: "Prosím povstávejte pro slib věrnosti." Všichni se zvednou, postaví se celým tělem k vlajce, položí si pravou dlan na srdce a začnou odříkavat: "I pledge allegiance to the flag of the United States of America and to the republic for which it stands: one nation under God, indivisible, with liberty and justice for all." Což v překladu znamená přibližně: "Slibuji věrnost vlajce Spojených států amerických a republice, kterou symbolizuje: jeden národ před Bohem, nerozdělitelný, se svobodou a spravedlností pro všechny." A já si připadám divně, protože cítím, že sem vlastně nepatřím. Na jedné straně obdivuji schopnost Američanů držet při sobě, na druhou stranu nenasim, že nedokáží uznat ostatní národy za sobě rovné, nebo dokonce lepší. A ve mě se začalo trochu víc hlásit vlastenectví k České republice. V okamžicích, kdy mě lidé zarazují do Sovětského Svazu, se cítím asi jako Mike z Německa, když ho sem tam někdo zaradí mezi

nacisty. Mam chut tomu dotychnu nevdělanci dát hodinovou přednášku a dějinách Evropy ve dvacátém století a potom mi dojde, že to nemá cenu. Tak většinou jen dotychnu upozorním, že pokud si nevšímá, tak Sovětský Svaz už několik let neexistuje. Většinou mi věnuje rozpacitý úsměv a myslí si dál svoje. Alespoň učitelé jsou většinou vzdělanější, i když výjimky se najdou. Seržant, který mě učí na tom armádní předmětu, žije nejspíš ještě v období studené války. Takže se celkem často objevují ne velmi lichotivé poznámky na Rusko, Sovětský Svaz, Československo a podobné státy. Ale většinou dodá, že si to nemám brát osobně. Jako kdyby to slo.

Urcite jste slyšeli, že se USA chystá zautčit na Irak. Tady si o tom lidé začali povídat a tak abych měla trochu přehled, začala jsem číst na internetu české noviny. A tak jsem se docetla, že Spojené Státy požadaly o naše protichemické jednotky a parlament to odsouhlasil. V okamžiku, kdy měl můj host-bratřička poznámky o sovětských špiónech a díval se při tom na mě (on to na rozdíl od většiny ostatních myslí z legrace), tak jsem ho chtěla trochu setrít a povědla mu, co jsem si přečetla v novinách. A byla spokojena, že aspoň někdo bude mít vylepsené historické i současné znalosti. Ovšem jen do chvíle, než jsem ho slyšela povídat jeho kamarádovi, že Česko je sice malé, ale rozhodlo se přidat na stranu USA, nejspíš proto, z vděčnosti za pomoc v nedávné válce. Potom se mě zeptal ve které válce. !!!! Tak jsem ho upozornila, že poslední válka, která v Čechách byla, byla druhá světová. A v duchu jsem prosila naše pány politiky, ať si to s tou pomocí jste rozmyslí. Přišlo mi zbytečné, aby Češi bojovali ve válce pro lidi, kteří to nikdy neocení. A když jsou tak bezchybní, tak si rádi vystáčí sami. Hodně lidí mě ujistovalo, že se nic nemůže stát, protože Amerika je daleko! To si ještě před necelými dvěma lety myslel každý. Zvláště, že si to Američané myslí i teď.

Tak jsem se zakecala o politice, což jsem původně neměla v úmyslu. Nevadí, začnu zase o něčem zábavnějším, a to o snežných prázdninách. Když jsem psala domů, že kvůli sněhu nemáme školu, přišly mi odpovědi, ať si to užiju a ať si zasankuju a zalýžuju. Nikdo v Čechách nepředpokládal, že nemáme školu, protože napadly pouhé dva centimetry. To je však dost na to, aby nemotorové školní autobusy skončily v příkopu při jízdě na úzkých sterkových cestách, které někdy spojují domy, které nestojí u hlavní silnice. V okamžiku, kdy je pod -15 °C se taky zavírá škola, aby děti při čekání na autobus nezmrzly. Tomu se nedivím, protože někteří silenci jsou schopni chodit v zimě do školy v sukni a pantoflích. Aby jim nebyla zima, tak kolem sebe mají omotanou deku.

Minulý týden jsem byla poprvé na bowlingu jen se dvěma spoluzáckami ze školy. To vypadá jako že tu nemám žádné kamarády. Problém není v kamarádech, ale v dopravě. Nefunguje tu žádná hromadná doprava, všude se musí jezdit autem, protože na chození je to moc daleko. Takže když už si člověk najde kamaráda a chce s ním strávit víc času než jen přestávku ve škole, má většinou smůlu. Decka pod šestnáct nemají auto, vymění studenti nesmí řídit a spoluzáci s autem tráví většinu času v práci, aby si vydělali na benzín a pojištění. Navíc tady většina lidí s někým chodí. Takže co myslíte, půjde taková sedmnáctiletá holka do kina se svým klukem, nebo s výměnnou studentkou, kterou vidí jednou za dva dny na hodinu matematiky a která stejně na konci roku odjede. Odpověď je celkem jasná.

A tak mi nezbyva
Po-

nic jiného, než si zvyknout a přizpůsobit se.
casi, škole, dopravě, lidem a jejich
názorům. Snazit se proniknout
co nejhlouběji do myšlenek a
zvyklostí lidí a odnést si s
z toho co nejvíce. A přitom
zůstat na okraji toho všeho a
zachovat si své vlastní JA.
Změnit se a přitom zůstat
stejná.

Z NAŠICH AKCÍ

Nejprve ty, které dorazily po uzávěrce minulého čísla:

PLANINA SCHŮZKA SVĚTLUŠEK A VLČAT 25.4.2003

(Bára)

Je nový den. Je to den jako každý jiný a přesto tak odlišný. Je to nový den na Planině. Planina je místo, kde se líbí snad každému. Mám tam pocit, že když natáhnou ruku, budu se moct dotknout slunce.

Země se tady jemně vlní, jako by byla v neustálém pohybu, slunce propouští teňouchké paprsky přes neobyčejně hustou síť stromů a vítr rozfoukává mé vlasy, jako by chtěl, aby ho následovaly v jeho divokém tanci. Nebe je tady nádherně, až tajemně modré a voňavé, a je snad všude, kde se podívám. Ležím pod tím nekonečným nočním nebem, posetým zlatými korálkami a hlavou se mi honí, že je to místo, kam se hrozně ráda vracím, je to místo, které mám uloženo někde hluboko ve svém nitru. To místo ve mně rozezpívává píseň, která je plná pocitů a vůní.

Je to místo, ze kterého je nádherně vidět na nebe!

(Piškot)

Dnes jsme se sešli skoro všichni. Klasicky jsme udělali bodování a potom odešla část do Březin na akci „hej rup“. Já, Delfínek, Očko a Tim jsme barvili kameny na Ivančenu. Dlouho jsme přemýšleli, co bychom na ně mohli nakreslit. „Už to mám. Nakreslíme jednoduchou lilku a pod ni napíšeme velkým tiskacím ŠESTKA.“ Ogaři kreslili něco obdobného, ale měli jenom lilku a tečky (spíš čárky) kolem ní. Když jsme domalovali, vše jsme uklidili a šli na akci „hej rup“. Měli jsme sadit stromky, ale sbírali jsme kamení. Světlušky a vlčata musely jít na autobus. A to je vše, přátelé.

IVANČENA 26.4.2003

(Piškot) Ráno jsme jeli jako obvykle v 7 hodin. Na rozcestí jsme vysedli a dál jeli autobusem spolu s ostatními oddíly skoro až pod Ivančenu. Krpec to byl velký jak 100x Bařinka a Zubova stráž oproti tomu byla z kopce. Světlušky byly velice unavené už od začátku, zato vlčata dělaly jako obvykle pěkný bugr. Konečně jsme dorazili na Ivančenu. Mohyla byla o hodně větší, než jsem měla představu. Našla jsem i kámen z minulého roku. Posváčili jsme a koupili něco na památku. Po chvilce měli nástup vlajkonoši, zpívala se hymna junácká i „Kde domov můj“ (někteří zpívali i „Nad Tatrou sa blýská“) a navštívili nás i skauti z Německa. Dali jsme si pokřik a vyrazili na Lysou horu.

Na Lysou horu to bylo opravdu obtížné. Zub nás honil jak na vojně, že prý musíme být za 20 minut nahoře. Vyšlapali jsme ten krpec a ještě měli 5 minut času. Zase se posváčilo a dále byla vysvětlena 2. část etapové hry. Samozřejmě nás Zub obdaroval dolary a nálepkami. Taky jsem si na slunko pěkně ožehla ksicht. Byla to drsná, ale dobrá výprava.

(Bára) Parkujeme autobus a vyrážíme na výstup na Ivančenu, uctít památku padlých

skautů. Během cesty zkouším světlušky, protože si chtějí plnit "cestičku světlušek". Kolem jedenácté hodiny jsme na Ivančenu, pokládáme na památník naše vlastnoručně namalované kameny, děcka si kupují pohledy a keramické přívěsky. Je dvanáct hodin a právě začíná ceremoniál a proslov. Zpíváme Junáckou, Českou a dokonce i Slovenskou hymnu. Pak vyrážíme na Lysou horu. Je to dobrý krpál a ještě jsou tu zbytky sněhu. Jdeme sjezdovkou nahoru a Zub je žene, jak o závod(doma mně řekl, že by těma děckama nechtěl být). Ale za půl hodiny jsme zdárně na Lysé. Chvilku odpočíváme a pak se vydáváme vzhůru dolů. Asi po půl hodině se oddělujeme od Dazula, Kači, Spídyho, Chytého, Medvěda a Judy, kteří jedou na dva dny a dál šlapeme se Zubem sami s "prckama". Když šli do kopce, stěžovali si, že je bolí nohy, teď jdou z kopce a Zdenka nám řekl, že jeho nohy jsou již unaveny a nejvíc si přeje, aby jsme šli do kopce. My se jim snad nikdy nezavděčíme. Všichni jsou asi pořádně unavení a jedem po druhém v autobuse vytuhují. Aspoň jsou hodní. V šest hodin jsme v Ratiboři, podáváme si ruce a loučíme se. Tak ahoj...

A nyní z nejčerstvějších akcí:

OBROK 2003 1.-4.KVĚTNA

(Dazul) Přiznám se, že jsem dlouho váhal, zda mám na ObRok 2003 vůbec vyrazit. ObRok je setkání roverů a já jsem věku RS přece jenom trochu vzdálen. Snad to byla skvělá atmosféra tohoto setkání před 3 roky, snad zvědavost, možná touha se potkat s lidmi se kterými se potkávám zřídka Každopádně jsem se nadržo vetřel k RS Wakpalan a vyrazil s nimi v jednom šiku. Byla to zvláštní výprava složená z menší části z roverských pulců (Kecka, Judy a Káča), rove-

ra (Anita) a přestárých roverů (Pinčl, Bára, Irča a já). Mám ale pocit, že jsme i tak tvořili velmi dobrý tým, který se na ObRoku 2003 neztratil.

Protože jsme s většinou přítomných Wakpalaňáků organizovali ObRok 2000, neubránili jsme se malinkatému srovnávání. Každopádně ten letošní ObRok pozvedl pomyslnou laťku celkové úrovně o notný kus výše. Utábořili jsme se spolu s Dvojkačkama hned vedle Valmezáků (RS Frgál). Spolu jsme vařili na jednom ohni a spolu prozpívali pozdní

večery. Tábořiště bylo umístěno na veřejném tábořišti Vochtánka asi 10 minut chůze od Potštejna. Oproti minulému ObRoku bylo skvěle technicky vybaveno (elektrina, voda, splachovací WC,...). To vše bylo vykoupeno poměrně častým brouzdáním civilistů přes tábořiště (vedla přes něj tuším žlutá turistická značka) a posedávajícími cyklisty u piva a cigarety u místního Saloonu. To je ale z těch méně pozitivních věcí na ObRoku 2003 asi všechno. Většina z 500 účastníků tábořila v kupolovitých stanech (včetně Dvojkařek a Jedničkařek s Krtkem) a tak jsme s naší klasickou plachtou pod kterou jsme všichni ze Šestky spali, působili trochu jako exoti.

Při registraci jsme obdrželi modrý šátek s vyšitým logem ObRoku a tím byli přiřazeni do modrého subcampu (ještě byly subcampy žlutý, zelený a červený).

Slavnostní zahájení proběhlo za zvuku motivační muziky, kdy jsme vážali různobarevné provázky k sobě a vytvořili tak obrovský kruh. Protože tento rituál proběhl za bílého dne, byl méně komornější než ten na Obroku 2000, ale aspoň byl rychlý a my se mohli ihned vrhnout do víru přichystaných programů. Každý z nás se zapojil dle své svobodné vůle a chuti. Společně jsme se akorát zapsali jsme se na páteční dopolední aktivitu DOBRÝ ČIN - likvidace černé skládky a shrabávání listí. K našemu ohništi zabrousil na kus řeči i přítomný Miloš Zapletal a toho jsme využili k tomu, aby nám napsal něco do kroniky RS WAKPALAN. A také jsme jej poprosili jsme ať se nám tam nepodepisuje jako Napoleon Bonaparte. Zet nezklamal a skutečně nám do kroniky napsal „NĚCO - ZET“. Dobu do večera jsme využili taky k tomu, abychom na zítřejší TRŽIŠTĚ připravili naše aktivity - přírodní lis

na kůži (razíme skautské logo a znak RS) a Keltské vězení (podobně jako na Campo-ree na Bařince). Třetí aktivitu - živý navigátor na paragliding připravíme až zítra.

Večer jsme strávili u různých debatních ohňů - já s Irčou na debatě o vypracování jakési knížky pro RS alá Rádce skautské družiny, kterou vedl José 2, Zet a Smíšek.

V pozdnější noci jsme u našeho ohně spolu s valmezáky zpívali až do postupného ochraptění - falešně ale s chutí.

Páteční dopoledne jsme v rámci akce Dobrý skutek strávili odstraňováním černé skládky na březích Divoké Orlice. To by jste nevěřili, jaké bizarní věci lze na takové skládce nalézt. Nám se podařilo vyhrabat něco co zprvu vypadalo jako část brnění, ale bylo to kožené s kovovými výztužemi. Nebudu vás napínat - byla to stará nožní protěza.

Odpoledne propuklo TRŽIŠTĚ - každá skupinka RS připravila pro ostatní nějakou zajímavou aktivitu a kdo chtěl si ji mohl odzkoušet. K vidění i odzkoušení toho bylo fakt hodně - osobně jsem to ani nestihl obejít natož tak odzkoušet. Střídavě jsem pobýval u naší aktivity PADÁK a KELTSKÉ VĚZENÍ. Padák byla taková ta aktivita na efekt, protože si ji nemohl nikdo nevšimnout, byla dostatečně atraktivní a i adrenalinově hodnotná. Vzlétnout se podařilo jenom malé hrstce odvážlivců, protože startovat na rovince a bez protivětru je poměrně odvážné i když se parta šílenců, kteří vás vlečou na laně snaží sebevíc. Ti kterým se to povedlo měli o zážitek postaráno. Kuriózní byly 2 přistání na střeše hangáru (čajovny). Jednou se to podařilo Trpce a stan zůstal nepoškozen. Předchozí přistání jednoho brásky bylo sice měkké, ale zůstala po něm dosti velká díra ve stře-

še čajovny. Žádné jiné drama či zranění se nekonaly. S padákem jsme šaškovali jenom 2 hodinky, abychom si celou louku (která se tímto projevila jako malá) neuzurpovali sami pro sebe.

Z cizích aktivit jsem si odzkoušel běh na gumě (přivázán na gumě měl člověk doběhnout co nejdále). Tady zabodoval Radek v mužské kategorii a Bára v ženské. Zkusil jsem si shoupnutí na laně a spolu s ostatními z ŠESTKY i překonání Orlice pomocí dvou krátkých desek (tato týmová aktivita se mi líbila nejvíc).

Večer jsme si poseděli v místní čajovně a pak zazpívali u ohníku.

Sobotní ráno bylo zpočátku nějaké deštivé, pro se podobně jako na předchozím ObRoku pokoušelo několik desítek nadšenců v dešti chodit po tábořišti a asi hodinu vyvolávat sluníčko. Dominantou dnešního dne byly besedy a diskuse se zajímavými osobnostmi. Natěšený jsem byl velmi, ale někteří z nich nedorazili (třeba autor PSYCHOHER Eduard Bakalář). Umocněno to bylo jakýmsi zmatkem v přesouvání a organizaci a tak do této chvíle ani nevím jestli dorazil režisér Petr Kotek. Nakonec jsem byl na besedě (?)

pana Martina Bělohávka - PIONÝR - včerejšek a dnešek. Pan Bělohávek je šéfem Pionýra od roku 1990. Povídání bylo nekonfliktní a v rámci možností M. Bělohávka i objektivní (historie Pionýra). Jako zajímavost jsme se dozvěděli, že v roce 1990 při řešení majetku Pionýra měla tato organizace na svém bankovním účtu 20 Kč. Dnešní Pionýři určitě nejsou zlí a špatní, ale radši jsem členem skautské organizace.

Taky jsem stihl kousek povídání se senátorem Mejstříkem. Byl to pro mne protipól předchozí besedy. Hezky to pak řekl Ještěr z Brna: „Kdyby Miloš nenapsal žádnou knihu, tak tímhle si udělal pomník“ (senátor Mejstřík je odchovancem oddílu, který vedl Miloš Zapletal - Zet a Miloslav Nevrlý - Náčelník.

K večeru se hrála velká hra - poměrně dobré maso - 500 lidí rozděleno do čtyř skupin si navzájem kradlo vlajky. Drobnou vadou na kráse bylo, že se k hracímu území šlo asi hodinu (a pak pochopitelně hodinu zpět) a samotná hra trvala hodinu. Sluší se zachytit, že jsme patřili k vítězné skupině MODRÝCH. Odměnou jsme dostali dort - také jsem kousíček (bylo nás na něj přes 100) ochutnal.

Pak jsme se šplhali na hrad, kde se konal koncert roverských kapel. A nebyly to žádné ořezávátka. Pokud vytrvají, je dost pravděpodobné, že o leckterých uslyšíme i z „regulérní“ civilní folkové scény. K pohodě přispělo i krásné nasvětlení a atmosféra hradního nádvoří. Koncert se protáhl přes

půlnoc a v 1:00 ráno bylo slavnostní ukončení ObRoku. Ohňostroj na konci mne trochu překvapil a je ho účelnost či záměr jsem moc nepochopil. Ale je to jen jedna z menších výhrad kterou bych si vůči ObRoku dovolil uvést.

Ještě na závěr velmi krátké shrnutí: ObRok 2000 byl oproti ObRoku 2003 trochu ve skanzenovém stylu (daleko od lidí, bez elektřiny, primitivnější podmínky). ObRok 2003 byl v tomto ohledu modernější a troufám si předpovědět, že v tento trend bude (bohužel? bohudík?) pokračovat. Program ObRoku 2003 se mi jevil jako mnohem propracovanější. Byl obohacen o besedy a diskuse se zajímavými hosty - výběr byl opravdu pestrý. Zajímavá byla i drobnůstka s různobarevnými Obrokáckými šátky (vstupenka na hrad, rozlišení při velké hře,...). Na letošním ObRoku bylo asi o 20% více účastníků. Pokud jsem měl možnost postřehnout, byla zajištěna i patřičná publicita (médiu, plakátky v Potštejně, výstava o Jamboree pro veřejnost,...). Organizátoři odvedli obrovský kus práce a mohou si gratulovat, že se jim ObRok 2003 velmi povedl. Podařilo se jim pomyslnou laťku úrovně pořádně zvednout. Pro pořadatele ObRoku 2005 to bude velká výzva a laťka se jim bude zvedat opravdu obtížně.

Sběr železa 8.5.2003

Už podruhé jsme sbírali železný šrot po Kateřinách. Byla to docela makačka od 7 rána do cca 17 odpoledne. S traktorem jsme projeli Paseky i boční údolí Kateřin a u Smetáku vyložili o 1 vlečku méně než loni. Zajímavostí je, že jsme si ale vydělali o hodně více než loni (vyplácí se větší peníze za kilo). OÚ Kateřinice nám také pomohl tím, že nechtěl nic za svážení traktorem. Na oplátku jsme my ochránili okolní černé skládky před invazí nepotřebných železných krámů.

EXCALIBUR 16.-18.5.2003

Pro většinu zúčastněných členů oddílu to byla třídní výprava. Takovou účast nováčků už oddíl dlouho nepamatuje. Na výpravu se mělo jet na kole - zajímavé je, že pro světlušky a vlčata (+ některé nezdechlé skauty a skautky) to bylo normální, ale (zejména) starší skautky to nezvládaly a musely jet pohodlně autobusem a dokonce jenom na jeden den. Potýkáme se z podezřením, že se oddílem rozlézá nějaká záhadná nakažlivá nemoc. Samotná bojovka, kterou na sobotu připravili Trojkaři byla paráda a i pozdější oddílový program nebyla žádná nuda. Zub zařídil legální nocování na hradě, takže se nemusely stavět žádné přístřešky. Kolikrát se vám podaří nocovat na opravdické zřícenině opravdického hradu?

PARAWESTERNIÁDA 24.5.2003

(Chytrý) Vše to začalo den před tím. Tudíž to začalo v pátek 23.5.2003 kdy sa začalo s chystáním všeho možného. Nejdřív jsme sa Miris a Spídy, Taz a Chytrý pokoušeli zvednout tyče na týpko, ale po třetím neuspěšném pokusu sa Dazul, který vše sledoval z povzdálí naštvál - nebojim sa řek aj nazlobil - namastil svaly chytnul tyče svázal, napnul a řek nám ať to zvednem a co čert nechtěl no možná chtěl zase to povolilo a tak zhruba při pátém, šestém, a možná i dvacátém devátém pokusu sa to podařilo. Potom sa hned šly dělat kolíky, jelikož Vlčata a pár Šneků neměli co dělat, tak jsme je chtěli, no spíš Spídy je chtěl, zaúkolovat do této jednoduché ba až banální práce, kterou by Dvojkačky měly už třikrát hotové podle slov Velké vůdkyně☺, ale malí socani sa z této velice jednoduché ba až banální práce vyvlekli a tudíž nic nedělali, kromě odnešení dvou desek. Jéňa s Mirisem se vypravili do klubovny, že budou dělat kladku, to sem jim zprvu záviděl, ale později jsem toho fakt nelitoval. ☺ Po pár opakovaných upomínek, že su pomalý od Velké vůdkyně, která mně za chvilku lezla aj na to co nemám☺, jsem konečně dodělal týpí. A začal jsem dělat odpalbal. Nejdříve jsme šli na tyče a potom jsme odlupávali kůru zprvu ostrým Zubovým nožem, potom méně ostrým a nakonec aj tupým nožem, který se ke konci nedal považovat už za nůž, ale za kosu. A to sa konečně blížil konec pátečního dne.

(Dazul) Přiznám se, že už několik oddílových rad po sobě mi Anita trochu lezla krkem, když pořád dokola rozebírala přípravu Parawesterniády a nutila nás všechny to připomínkovat atd. Nyní, několik hodin po ukončení této akce - naší první svého druhu - jsem rád, že se Anita nenechala odradit našimi kyselými obličejí a vše dopodrobna probrala. To že se Parawesterniáda (alespoň dle mně) povedla, je především zásluha její a až potom všech ostatních, kteří se aktivně zapojili. Jsem rád, že to dotáhla k dobrému konci a ještě radši budu, když se ujme i 2.PARAWESTERNIÁDY v roce 2004.

(Kikina) Docela dobrovolně jsem se vzdala pomaturitního večírkového hýření, abych se mohla ve zdraví zúčastnit 1. Parawesterniády. Po pravdě jsem z toho měla trochu strach, protože nemám ještě žádné zkušenosti – dobré ani špatné – s lidmi, kteří nejsou jako já.

Když to všechno začalo, začali se sjíždět rodiče a ošetřovatelé se svými svěřenci a první z nich se dostali až k naší disciplíně, nestačila jsem se divit, kolik lidí, které znám, má doma, nebo se stará o postiženého člověka. Přemýšlela jsem, jestli bych sama dokázala dělat to, co oni, jestli bych měla tolik odvahy a síly a trpělivosti, které jsou potřeba. Ale asi ne. Nevím, jestli bych měla odvahu nechat si třeba dítě, které je mentálně a fyzicky postižené. Ale kdo nezkusil, nemůže říct!

Přestože naše disciplína – střelba z luku – je někdy náročná i pro úplně zdravého člověka, nebylo to zase tak nemožné, jak se mi zdálo. Slepý klučina si nejdříve luk ohmatal a s obdivným „waw“ zjistil, že je luk pomalu větší než on sám a pak s pomocí svého tatínka zastřelil bizona na terči. Marcelce, co byla na vozíčku, jsem podržela luk a ona sama vystřelila. Netrefily jsme se, ale Marcelka měla radost i tak. Dostala žvýkačku, řekla „kuju“ a radostně se přesunula k Janině a jejímu barmanovi Džonymu. Pak tam byl taky Martin. Kluk na

vozičku, který závodně střílí z luku. Přinesl si svůj vlastní luk se speciálním zaměřovačem a ukázal nám, jak se střílí. Ne ze dvou, ale aspoň z patnácti metrů. Když si pak půjčil náš luk bez zaměřovátka, netrefil se ani jednou, a tak se vrátil radši ke svému vlastnímu. Tak se u nás vystřídalo snad všech třicet lidí, kteří sem přijeli, a já jsem zjistila, že nejsou z jiného světa, i když to vypadá, že vůbec nerozumí, co říkám, že jsou to lidé, kteří mají radost z každé maličkosti, kteří jsou vděční za pochvalu, kteří jsou stejně dychtiví po nových zajímavých věcech jako všichni ostatní. Pořád jsem se ale nemohla zbavit toho divného provinilého pocitu, že já jsem zdravá a oni ne. Při pohledu na Radka, který nese bezvládného kluka, snad stejně starého jako on, chytrého, ale uvězněného ve vlastním těle, jsem se neubránila srovnávání. Srovnávání dokonalého fyzického zdraví jednoho s bezmocností druhého, dvou lidí, kteří ale žijí spolu v jednom světě a mají jeden druhému co dát: Zdravý pomoc, nemocný možnost pomáhat.

MODRÁ FLOTILA 23.-25.5.2003

(Kecka) Naše družina Žab už vyjela ráno 10:10 na Vsetín. Abychom se neunudili čekáním na vlak, který jel kolem jedné udělali jsme si malý výlet po městě. Batohy jsme si šli schovat k Paní Kovaříčkové na úřad. A Kača nás vzala do cukrárny kde pracuje její maminka. Poprvé jsem si zkusila nabrat kopeček zmrzliny no docela mi to šlo až na vanilkovou. Potom jsme se ubrali do Albertu a na pizzu do Besedy. Cérky si daly pizzu s ananasem a já s Kačou normální pizzu. Pak jsme se už ubírali k vlaku. Po chvíli dorazily Žízaly a Sabina s Petrem. Vlakem jsme jeli dlouho. Když jsme dojeli do Pardubic čekal tam na nás přistavený autobus, který nás odvezl až k Seči. Poté co jsme dorazili začali jsme se zabydlovat v našich stanech. Večer byl volný program, jen rada, kde se organizátoři bavili o stupidní věci. Ráno byl budíček v 7:00 myslím. Pak hygiena, snídaně zahajovací nástup. Pak už se jen soutěžilo. My jsme šli skákat přes švihadlo a psát orientaci na mapě. Dopadlo to docela dobře. Už ani nevím co jsme plnili. Další úkol byl vyhodit míč do vzduchu udělat kotoul a chytit ho. Do hromady jsme to udělali jen třikrát. Hned vedle jsme museli přehodit 30 tenisáku přes zeť a trefit se do kýbla, který jsi neviděl nebo na pláži o hod vejcem. Já jsem nadhazovala a

Kača chytala doopravdické vejce. museli jsme dohodit co nejdál, ale přitom to vejce nerozbít. V naší kategorii dívky starší jsme byli nejlepší. Po obědě, který byl eňo ňuňo - plněné šišky s ovocnou náplní - jsme měli odpočinek a pak další hry. Ty už byly převážně ve vodě. Pak jsme museli uvázat 6 základních uzlů za zády, doplout na lodi k určenému místu převrátit naši loď a dotáhnout ji ke břehu. Voda byla chladná a ještě k tomu jsme museli loď vytáhnout půl metru na souš tak jsem málem dostala šok. Pak jsme museli sbírat dřevěné kostky z vody a přejít dvě lodě aniž by sni někdo spadl do vody. A to bylo všechno. k večeru jsme si půjčili loď a jeli na ostrov Lásky. Večer se jen hrály hry. Také jsem se znovu po roce setkala s jedním klukem se kterým si

píšu dopisy a tam mi chválil náš Šesták, že jsou tam dobré věci. Taky tam všichni znali Dazula. Nejčastější otázka vy jste od Dazula? Nebo nás skoro všichni nazývali Žábama a né Žabama. Na večeru byl buřt guláš s chlebem. Já s Kačou jsme si šly v 00:30 pro poklad. Tahle noční hra byla dobrovolná a jen my dvě jsme šly. Měly jsme dojít do přístavu kde nám předali tajnou zprávu, že poklad je ve vodě. A dali nám poklad, který musíme propašovat nahoru - (byly to rybičky ze dřeva podobné těm co jsme dostali minulý rok). Neměli jsme ani baterku a Kača smlouvala baterku za něco co nebudu psát. Nakonec nám ji půjčili. Dlouhou dobu jsem nemohla nic najít až jsem našla poklad, který jsem si nemohla stejně vzít. Byla jsem celá mokrá, ale stálo to zato. Ráno byla snídaně marmeláda s chlebem, no ale všeci byli od marmelády. Zem stůl kroje vlčat aj moje gatě, protože byly přeložené dva chleby na sobě a marmeláda tekla ven. Pak bylo vyhlášení a vydávání cen. My jsme skončily na **třetím** místě a Žížaly na **pátém** v naší kategorii **DS**. Královna tento rok nepřijela, a tak byl nejdůležitější F. Dreik. Pak nastává balení stanů a loučení s kamarády. Cestou zpátky bylo ve vlaku děsné vedro. Stala se nám příhoda - jak jsou dveře v kupéčku tak, nám vypadl spodní díl dveří sám od sebe. Tuťino nám to spravil, ale my jsme se smály až to bolelo. Příští rok chci jet zas, ale jako veterán.

(Judy) Už druhým rokem se konalo tzv. finále "Modré Flotily", kdy námořníci museli plnit úkoly Francise Drakea. Všechno to začalo tím, že jsme po dobu zhruba jednoho roku plnily zadané úkoly a své výsledky pak posílaly pořadatelům, kteří vybrali ty nejlepší posádky, které se utkaly ve velkém boji na Sečské přehradě. Naše dvě posádky Žížalky a Žabky (v obsazení: Judy, Lenka, Sluníčko a Kecka, Kača, Barča, Méd'a, Fialka, Violka - v doprovodu Brumly a Tuťina) se vydaly tedy na finále. Cesta byla předlouhá, ale odpoledne jsme se už vyhřívaly u krásné přehrady v Pardubicích.

Ten den co jsme dorazily byl spíše takový volnější. Večer se jen konala velká pora-

da, na které jsme dostali časový harmonogram jak bude probíhat celé finále. A druhý den mohlo všechno začít. Ráno se konalo tradiční zahájení ale bohužel bez královny, které nastaly na své cestě problémy. První úkol tedy prezentovaly skoky přes švihadlo, poznávání hvězd. Po splnění těchto úkolů byly hned další - přehazování míčků přes zeď a chytání míče z kotrmelce. Pak jsme se převlékly do plavek a šly jsme dolů k přehradě, kde probíhal lov ryb a útěk ze španělského vězení. Po krátké pauze na oběd jsme absolvovaly útěk před domorodci na moře a záchranu šalupy a taky chytání ptačích vajec přechod paluby dvou lodí, souboj lodí a taky oprava dna lodí... Úkoly jsme vždycky plnily ve trojicích po kategoriích (KN a SN - kluci a dívky nejmladší, KM a DM - kluci a dívky mladší, KS a DS - kluci a dívky starší, KV a DV - kluci a dívky veteráni). Po náročném dni jsme si udělali krásnou vyjížďku po Sečské přehradě na "ostrov lásky". Ještě ten večer probíhala dobrovolná prezentace jednotlivých skupin a honba za pokladem. Ráno proběhlo vyhodnocení nejúspěšnějších posádek. V kategorii DS jsme se umístily na 5. místě a Žabky na 3. Domů jsme si odvezly výstavní mapku a plachetničku. Tak kolem 11 nás objednaný autobus odvezl na nádraží a pak jsme vlakem odfrčeli domů.

Červen 2003

6. června	Oddílovka. (Bára)
7. června	Triatlon. (Zub.)
14-15.06	Výprava SV a VL. (Zub)
20-21.06	Předtáborovka (Miris.)
27. června	Ukončovací táborák
28.-30.-06.	Puťák (Dazul)

Zveme všechny rodiče a příznivce oddílu na **5.opékání na Bařince**, které se bude konat o víkendu **27.-28.září 2003**. Těšíme se, že se na této tradiční akci setkáme.
Radek Pořízka - Pinčl (vůdce oddílu)

RAFTING NA BYTŘIČCE 31.5.2003

Letos prvně s námi jeli i tři tatínci - jak dokumentuje fotka. A všichni co jsme jezdili (od světlušky po oldskauty) jsme si to pořádně vychutnali.

SJÍŽDĚNÍ BYTŘIČKY NA KOLE

(Kecka) Já a Klíště jsme jely se jen tak podívat jak jim to klapě na vodě. Na Bystřičce jsme byli za chvilku nebyl provoz. Jely jsme až k přehradě a čekaly že uvidíme naše, ale nic. Až po chvíli přijeli na horu. Tak jsme vzali foťák a

kameru a sjížděli Bystřičku na kole. Vždycky jsme byli rychlejší a fotili je na mostě, jen kamera nějak nešla. Sjeli to úplně na jedničku s hvězdičkou a my jsme si sjeli od z hora až dolů celou Bystřičku na kole.

Zatímco většina oddílu jela na Excalibur, Pinčl a Dazulem byli v Libavě dojednávat s vojáky letošní tábor. Pozdravili se s Přemkem Štiplem (naším skautským ochráncem táboření ve VVP). Také prověřili stav samotného tábořiště - divočáci opět louku poryli, vody v Odře zatím dostatek.

Rodiče od Čity, nám před časem darovali kompletní windsurfing. V neděli po Parawesterniádě byl o prkno slavnostně odzkoušeno na přehradě Bystřička. Je funkční a při troše tréninku se to dá zvládnout. Takže po táboře bude organizováno několik zkušebních výjezdů, kde si to každý zájemce bude moci odzkoušet.

ARCHIV ŠESTÁKU MŮŽEŠ NAJÍT NA ODDÍLOVÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH [HTTP://SESTKA.SKAUTI.CZ](http://sestka.skauti.cz)

tento výtisk je určen pro:

podpis rodičů: